

Микола Сулятицький

ПОЛІТТЯ

(поезії)

“Писаний Камінь”

Косів – 2025

Сулятицький М.І.

С 89 Поліття/поезії. – Косів: Писаний Камінь, 2025. – 68 с.

© М.І. Сулятицький, 2025

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2025

ПОЛІТТЯ

Достиглим колосом налилося Поліття
Ожмуття дум, тривоги і радості суцвіття.
Пожнив'я золотиться на добротній ниві,
І перевеслить час в стрімкому життєплині.

Іду до вас з одвертим серцем, милі друзі,
Ви повсякчас в моїй душі на виднокрузі.
Так тепло й сонячно мені із вами пощодень,
Без вас завсяк не милий та похмурий день.

У кожного із нас прямить своя стезя-дорога,
На ній трапляєсь все – і втрата, й перемога.
Цінуймо кожну мить – щасливу чи ж не дуже,
Аби щиросердечне чулось – «Як ти мені, друже»?

Обійму словом кожну світлу й добру душу,
Одверто і правдиво радо оповісти мушу –
Най доля велемається як блиск-поліття,
Й Господь благословить на добреє поліття!

серпень, 2025 р

ПОЛУДЕНЬ

Вже й полудень. Недавно був ще ранок.
І тремно мріє споминів тонкий серпанок.
Як проживалось, мріялось й любилося,
Щось вдалось добре, дещо не здійснилось.

Прийшла пора життєвих власних вжинків,
Часи збирання плоду золотих політків.
Та чую все ж себе таким малим хлопчам,
Що тішивсь людям, сонцю, веснам і дощам.

Як покидав у юності батьківській порогі,
І шлях провадив на свої хліби й дороги,
То мати завше промовляла – любий сину!
Не забувай ніколи дому отчого й родину.

Життя водило всяко – несло й на вершину,
Не раз й не два сторчма кидало і долину...
Люблю свій край, людей, і скажу наостанок,
Вже Полудень. Та, вірю, буде ще й світанок!

лютий, 2024 р.

РІДНА МОВА

(Віче з приводу захисту української мови).

...І знову ти стоїш простоволоса
Серед розмайя слова, пісні, тихих дум.
В оскалі хижому паяца-малороса,
Ти вкотре виставляєшся на глум...

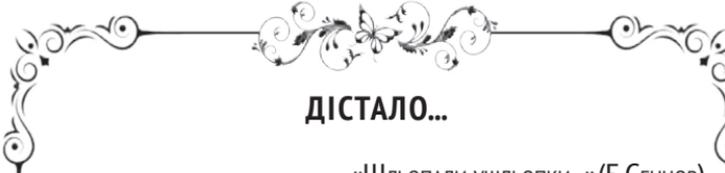
Губили всі: волохи, ляхи, угри й московити,
Царі, «таваріщі», підпанки й «гаспада».
Не так сусідні, як домашні гниди
Встромляють в спину гостролез ножа.

Вже ніби й канули у Лету циркуляри,
Яких ти натерпілась вздовж століть...
Та знову новоспечені хозари
Плетуть на тебе хитропідлу сіть.

В дурманнім чаді наркотичного айкосу
Чумної зали ницих словоблудь
Тобі й надалі хитро ріжуть косу
І покриткою пустять межі люд.

Тож об'єднаймося, друзі-українці
Задля рятунку нації в одно.
Щоб знали холуї, "совки" й чужинці,
Що мови рідної ми їм не віддамо!

липень, 2020.

ДІСТАЛО...

«Шльопали ушльопки...»(Б.Сенцов)

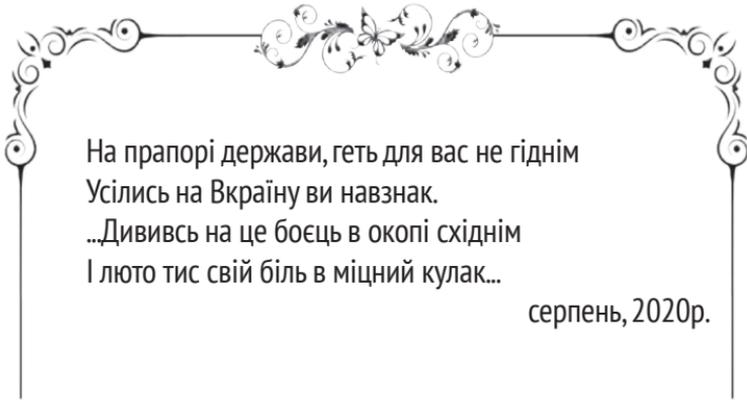
В день незалежний "шльопали ушльопки"
На площі духу й слави нашої столиці.
Підбори, стегна, бедра й попки
Вертили шпарко «звізди»-стидобиці.

О, стольний граде, Києве правічний!
Страждав ти від москвина і Батий-шайтана.
Тепер твій блиск і чар магічний
Паплюжить сексі-діва поп-естрадна.

На місці, де витає сила гетьмана Богдана,
Де спочиває кріпость страдника Мстислава.
Вліта експресом "Верка" з балагана
Малоросійства символ – геть не слава.

Ще лиш не вистачало Мулен Руж кардабалету
На тлі меморіалу впалих з москалем.
Й завбачно бив з "Михайла" дзвін набату
Тоді, як брали "янучари" до тюрем...

Гарант прорік – усе без жертв, прикольно,
І не хвилюйтесь – все в нас буде "ОК"!
І Україну будувать не варт мозольно...
А "піпл" хавав той "зельоний огоньок"...

На прапорі держави, геть для вас не гіднім
Усілись на Україну ви навзнак.
...Дививсь на це боєць в окопі східнім
І люто тис свій біль в міцний кулак...

серпень, 2020р.

ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ

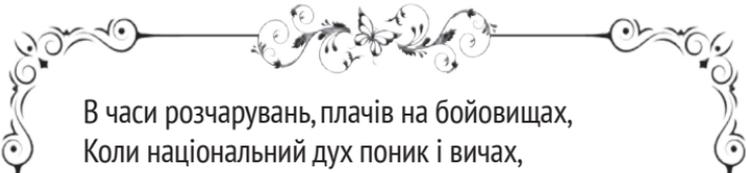
Патріотичний і духовний був твій рід,
Плекали в серці батьківщину батько й дід.
Де «Бог і Україна» – не пусті слова,
А змаг за рідну землю – всьому голова.

Мужнів, навчавсь, вже майже дипломований правник,
Але щоб нації безвольню прапор волі не поник,
На вишкіл підстаршинський добровольцем став,
Дарма що цісарський – лишень би України час настав.

В когортах галицької юні «Сокола» й «Січі»,
Кувався мілітарний гарт й сталилися мечі.
І в оборонні лави стали Січові Стрільці,
За честь і гідність українства доблесні бійці.

І як творилась українська молода держава,
І воскресала з небуття її велична слава,
То шлях до незалежності ітиме через Київ,
В цім був державника свідомий вибір й вияв.

Коли вповзала у столицю більшовицька гідра,
Чужа, кровопролитна і безмежно підла,
То саме «буковинці», мужні вої Коновальця
Залили московитам поза шкіру добре смальцю!

В часи розчарувань, плачів на бойовищах,
Коли національний дух поник і вичах,
Ти з побратимами творив УВО, згодом ОУН,
Де кожен як один за Україну був боєць-змагун.

І як лиш не «несли в зубах» Євгена Коновальця!
У сталінців «преступнік», у пілсудських – «здрайца».
І влаштували повсесвітні агентурні лови,
Бо як його не стане – рух ОУН обезголовим.

І втерсь в довіру хитрий Пашка Судоплат,
Кремлівських верховодів ниций зух і кат.
Принишки в краї гори, плакала калина,
Як в Роттердамі смерть скосила України сина...

Та ти не вмер, твій дух живий посеред нас,
Кріпить і живить українців повсякчас.
І зве на подвиг, боротьбу і ревний чин,
І в наш тривожний, суцый часоплин!

червень, 2020 р.

РОМАН ШУХЕВИЧ

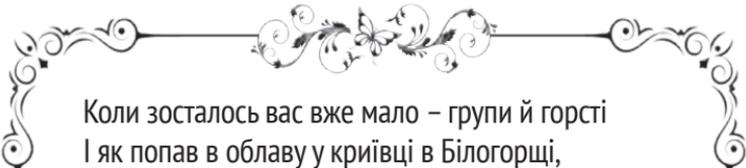
З славетних галицьких Шухевичів родин,
Де кожен патріот й митець – один в один.
Почався твій життєвий гордий лет,
З якого нам повік зоставсь борця портрет.

Навчання, Пласт, УВО, потім ОУН,
Вже з юності був воїн – не лишень змагун.
Тремтіли у Пiлсудських і в Собеських жижки,
Як вийшов з ворогами ти на герцю стежки.

Коли натхненні «фюрером» мадярські орди Хорті
Злітались в Закарпаття, ніби бджоли з борті.
Ти разом з побратимами став в оборонні лави
Новопосталеної в Хусті української держави.

Як пів Європи істерично кликло «хайль –
У древній Львів вступав крицевий «Нахтігаль»
Нащадки Лицарів Залізної Остроги
«Здобути або згинути!» – не мали іншої дороги.

Тоді Волинню прогрімiло гучно «Слава!»
Й повстанців шикувались лава в лаву.
І розпочався з московитом лютий тан,
Мілів, дрібнів і нидів окупантський стан.

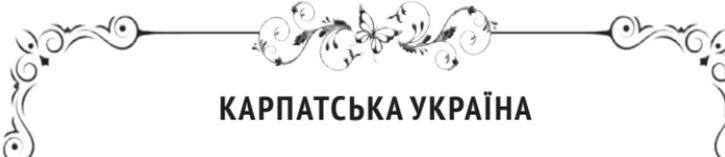

Коли зосталось вас вже мало – групи й горсті
І як попав в облогу у криївці в Білогорщі,
І добігав за обрйй твій геройський чин,
То впав за Україну твій справдешній син.

І вже тапер, як України ти герой,
З недружніх кіл й надалі лине «вей» та «ой».
Нацист, фашист, «да он творіл разбой!»,
Отправіть негодя на общественный отстой!..

Та скільки б не ятрилась та національна рана,
Вкраїна не забуде чин Шухевича Романа.
У пам'яті народній – як колись, і днесь,
Твоя земная слава лине до небес!

березень, 2021 р.

КАРПАТСЬКА УКРАЇНА

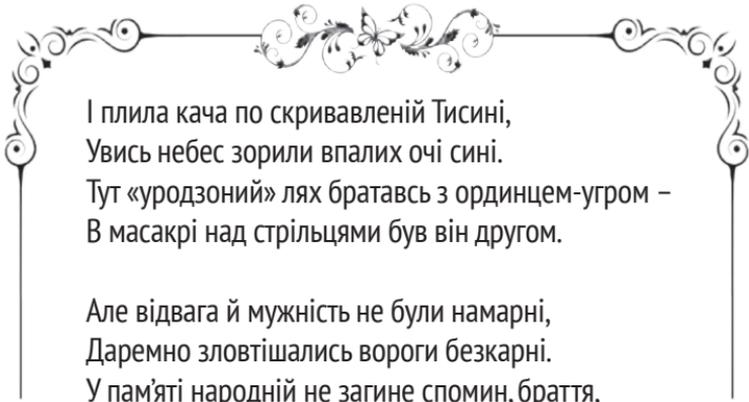
Коли займалось в світі бійні мілітарної багаття,
На прю за волю стало українське Закарпаття.
Когорти непокірних воїв Срібної Землі
Полум'яно клялись на стяг визвольної борні.

Як гомін волі линув з-за Карпат
І в лави шикувались брат й камрат,
Долаючи кордони, стежі й перевали,
На дружній зов озвались буковинці й галичани.

Волошин, Карачевський, Коссак, Колодзінський,
Врецьон, Шухевич, Климпуш, Сулятицький –
То мужні оборонці української держави,
Подвижники героїської звитяги й слави.

Та з півночі, із долів йдуть тривожні вісті,
Оружним строем пруть полки хортистські.
Нащадки праорди азійської – гонведи,
Жорстокі, злі і люті, мов з барліг ведмеді.

Як в Хусті, у столиці, гучно кликли «Слава!»,
І голосилася на світ нова держава,
На Краснім полі герцю йшла завзята бійня,
Встояти не змогли, бо сил була не рівня...

І плила кача по скривавленій Тисині,
Увись небес зорили впалих очі сині.
Тут «уродзоний» лях братавсь з ординцем-угром –
В масакрі над стрільцями був він другом.

Але відвага й мужність не були намарні,
Даремно зловтішались вороги безкарні.
У пам'яті народній не загине спомин, браття,
Як стійко воювало славне Закарпаття!

березень, 2021 р.

ДИВІЗІЯ «ГАЛИЧИНА»

Ішли четверті роковини світової бойні,
Величились негідні, гинули достойні.
У колотнечі «сильних світу цього» забаганок,
Водила смерть щодень кривавий, дикий танок.

Британець, більшовик, всесильний янкі,
Скрутили німця «в шрубуну» – й ті «давали драпки».
Поблякли руни, падали долів штандарти,
Перекроїлись плани перемог майбутніх карти.

Уже не був таким пихатим «Третій Райх»,
Всуціль тріщав і нидів, рвавсь по швах.
Й нацистські бонзи скрушно скімлю – «Гільфе!»,
Бо справи на фронтах все гірше й гірше...

А Україна плила кров'ю, стогла в ранах,
Примарною здавалась їй своя держава.
Зі сходу перла знов орда червона люта,
Жорстокіша й підліша, ніж коричнева отрута.

Галичиною прогрімало – «Стань до лав!»
Юначе, голосись, і України не прогав!
Свободи ворог не подасть на таці, так і знай,
Ніхто крім тебе не вборонить отчий край!

А вибір кепський – ліс або московське рабство,
І ні до чого тут чуже колаборанство.
Бо вишкіл загартує, дасть пізнати мову зброї,
І ви уже не збрід, а вправні гренадери-вої.

В чужих мундирах, стані – ну і хай,
Та ви не дерли горло хижим «хайль!»
Гаряче серце, злотий лев на руках,
Кацапу понесли липучий смерті жах.

У кулесвиснім вирі Бродів, Кременця,
Не йшла відвага з гордих воїнів лица.
За Україну, волю, її славу й честь,
Вели із окупантом впертий герць.

І щоб там не верзли ворожі просторіки –
«Служили фюреру, пролили крові ріки!»...
За українську націю давали ви життя,
За її світле, незалежне майбуття!

квітень, 2021р.

ЯБЛУНІВСЬКІ КРИНИЦІ

Йшов лютий герць за Україну у Карпатах,
Гуцульський непокірний люд стояв на чатах.
Московський «лапоть» дерся з долів в гори,
Несучи смерть, розбій, безмежне лихо й горе.

В повстанський стрій пристало парубоцтво гойне,
Дівчата, юнь, «газдівство» працювите і достойне.
І кожен з них дістав наказ твердий і місію поважну,
Єднаючись в когорту лицарів і відчайдух відважних.

Гранати, автомат, пістоль та скоростріл повстанця,
Кришили в саламаху кровожеру московита-ланця.
І окупантську галайду та людоджерливу «рубяху»
Громили пощодень – наливши їм за шкуру смальцю».

Та змаг нерівний – гинуть і рідіють швидко лави,
Велику плату клали за свободу рідної держави.
Хутчіш пекла за більшовицьку лють свояцька зрада,
Без неї окупанту би настала вмент швидка «заглада».

Щирила в світ оскал похмура й хижа катівниця,
І повнилась побитим людом не одна криниця...
В масакрії несусвітній, муках, страстях й горі,
Кришились людські долі й світлі мрії волі.

Сустатов, Дерев'янку, садистичний «Ніколаша»,
Згніздили тут для патріотів смертоносну плаху.
Мізерною здавалась злість середньовічних Торквемад,
Що виробляв із українцем звироднілий азіат.

І вже через роки, як України волі й світла час зорів,
То пам'яті стежки провадили сміливців в Яблунів.
Й відкрився жах діянь оскаженілого москвина,
Там брат знаходив брата, мати дочку й сина.

На місці пам'ятнім святої правди сили,
Згадаймо праведних спочилих у могилах.
І принесімо в серці жар нового змагу,
За нашу з вами українську державу!

серпень, 2021 р.

ГРИЦЬ ГОЛИНСЬКИЙ

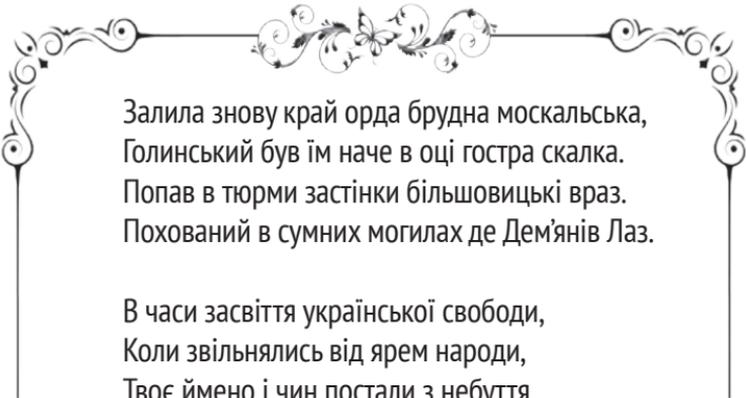
З когорти славних українських воїв,
Долучений до сонму галичан-героїв,
Він присвятив усе життя борні огнистій,
Березівський звитяжець Гриць Голинський.

Вже гімназист і майже віденський студент,
Та Перша світова постала раптом вмент.
І таких бажаних наук й навчань лекторій
Притьмом змінив на січові стрілецькі строї.

Крицева «пробійна» Гуцульська сотня,
Кришила окупанта москаля у шмаття.
Орударем в ній став відважний березун,
За честь і славу січову борець-змагун.

Соратник й побратим героя Коновальця,
Громив завсяк затято московита-ланця,
Геройським був на Київ їх стрімкий похід,
Залишили у пам'яті борні потужний слід.

Як поставало в Хусті мілітарно Закарпаття,
Озвався на клич – «Усі до зброї, мужні браття»!
Завзято боронив свободу «Срібної землі»,
Звитяги й тут були достойні й немалі!

Залила знову край орда брудна москальська,
Голинський був їм наче в оці гостра скалка.
Попав в тюрми застінки більшовицькі враз.
Похований в сумних могилах де Дем'янів Лаз.

В часи засвіття української свободи,
Коли звільнялись від ярем народи,
Твоє ймено і чин постали з небуття,
Як гідний приклад мужнього життя.

березень, 2025 р.

ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ-МИХАЙЛА ІГНАТЮКА

Коли листопадним снігоприпорохом
На саях віхол мчав святий Архистратиг,
На Божий світ прилинув світла кроком,
Аби чинити праці кожнодnevний здвиг.

Майнуло велерадісне дитинство
За небосхилу щемноспомину краї.
Розхриста юність, парубоцьке гойство
Не перехлюпло чаші людськості краї.

Як чарували краю отчого простори,
Різдва переспів, Великодня дзвін!
З далеч-країв все линув в свої гори,
В Березів рідний, де родився він.

А пригадаймо, як леліав товариство,
Дотепне слово, делікатний жарт.
В майстерстві віртуоза баяніста
Був не одного, а ансамблю варт!

Як лилась пісня лунко тенорова,
Минався в «Гуцулці», Вертепу таїни.
Володар красномовства й пишнослова,
Орудар дійств – такого ще б знайти!

В селі до кожного він знав доріжку,
Оту, що до порога й серця глибини.
З народу свого назбирав перлин зо діжку
Про церкву, школу, побит старини.

Чи першокласник маминчин мазунчик,
Колега на роботі, фірман чи шофер.
В житті невдаха, чи гультій-везунчик
Ніхто не випадав з його уваги сфер.

Дививсь на світ своїм, незвичним взором,
Можливо, нерозбірним багатьом.
Та як ніхто втішався друзів колом,
На поміч йшов не бавом, а притьмом.

Як помарнів умить твій «Голос краю»,
Принишк Варатик, підохрип дзвінок...
Як стислось в грудях серце з жалю
Коли сплітався за упокій вінок.

Та вічно житимеш у споминах, наш друже.
Бо був для всіх добра й тепла вікном.
І буде так привітно й небайдуже,
Яко прилинеш ти шкільним дзвінком...

грудень, 2016 р.

НА СПОМИН ПОЕТЕСИ ЛЮДМИЛИ МАЛКОВИЧ

Я прилину відцвілими чорнобривцями
на маленькій солодкій планеті
казкового принца-соняшника,
який елегійно схилить голівку
над припишклою ружею мого суму
і скошеною травою опалих мрій.
Задзвоню кришталем дзвіночків
дрібоньких колядників у казці
солодко-пахучої різдвяної ночі,
коли маленька коляда ховалася
за вікно доброслівних вінчувань.
Моя душа припливе буйноквіттям
купальського вінка на теплому плесі
таких милих споминів.
Я впаду відхлюпом пізньоосіннього дощу
у вечоровій таїні родинного затишку.
Війну вітром з дідусявого саду,
де сятиме сонце тихої, як моє життя, антонівки,
а спомин полишу чисто-врочистою
«Свічкою зі Снігу»...

лютий, 2017 р.

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯ УКРАЇНИ ВАСИЛЯ МАТІЙЧУКА

Іде жорстокий змаг за волю України...
Збирає хижа смерть кривавий свій ужин,
Лишаються розбиті людські долі і руїни,
Поліг у лютім герці твій справдешній син.

Вже дві весни без тебе ми, Васильку,
Цвіте так сумно біля хати гойний сад.
Прилинь журавликом хоча б на хвильку,
Він пам'ятає, як давав ти всьому лад.

Як посмутніла рідна мамина світлиця,
В яку із трепетом ти більше не ввійдеш.
Так сумно скрипне корбою криниця,
Поник поріг, який чекав тебе з далеч.

Як свічка тане вщерть згорьована матуся,
Сестричка люба проливає ріки щирих сліз,
Поникли з болю й відчаю дідусь й бабуся,
Не милий світ без тебе всюдивсюдь і скрізь.

Сумує стиха за тобою рідна й світла школа,
На стадіон не вийдеш грати в свій футбол,
І друзів не зустрінеш зблизька й з доокола,
Вже не заб'єш ти «з льоту» хвацько гол.

Зберуться друзі, рідні й щирі побратими,
Згадають про твій мужній і геройський чин,
В борні досягнемо отої світлої години,
Коли постане в Україні так жаданий мир.

квітень, 2025 р.

МАТЕРІ

Вишневим цвітом замело у травні,
І віхола весни в садах співа...
У цій порі є дати рідні й славні,
День Матері і Ваші іменини, дорога!

Життя плило не завше рівним плином,
Журба і радість йшли навпереміш.
Щоб тільки жить. Та з невблаганним часом
Батьків погасли зорі на межі....

Сирітська юність не забрала сили -
Ви всюди краща, завжди приклад з Вас.
Бо як в родині змалку всіх навчили
Людей любити, працю, цінувати час.

Ах, скільки солов'їв переспівало
Біля шкільних вікон в травневі дні!
А учнів-солов'ят, а споминів чимало,
Що часто Вам приходять навіть в сні.

Чи перевірка, семінар, нарада
До школи завітають повсякчас.
Директор, завуч, педагогів рада
Одне твердять – ну, виручайте нас!

Уже й за досвідом ідуть депеші,
Але де час узяти на те все?
Коли удома борщ, горшки, кулеші,
І сіно, і сапання, ще й прання цебер...

Та не сумуйте, що літа минають,
Й за працею не раз залиє очі піт...
Вами гордиться, любить, поважає
Наш чесний, працьовитий, мудрий рід.

Будьте в здоров'ї, мирі і достатку,
У Божій ласці проживайте літ до ста.
Й ніколи не минайте в думці гадку,
Що Ви найкращі – Мамо дорога!

травень, 2004 р.

МАМІ...

Яке ж дорогоцінне слово – Мама!
Яка духовна сила й теплота!
Життю щонайвеличніша осанна,
І найрідніше людям не спроста.

Вже кілька весен ми без Вас, матусю,
Коли лебідкою змайнули в засвіті.
Та спомини теплять і гриють душу,
І забудки пощоденно муть цвісти.

Як засмутилась після Вас світлиця,
Осиротів квітник, поникли кущики ягід,
Так тужно скрипне корбою криниця,
Не той – інакший після мами світ...

Прозорим ранком, скупаним росою,
Коли благовіститься день на світ,
Мелодоспівом чистоти й красою,
Тендітна пташка впурхне на воріть.

Я знаю...то душа Ваша співуча,
Осонцена добром і ніжністю чуття,
Бо мамина любов свята, непроминуча,
Найвища цінність нашого буття...

травень, 2024 р.

СИНОВІ

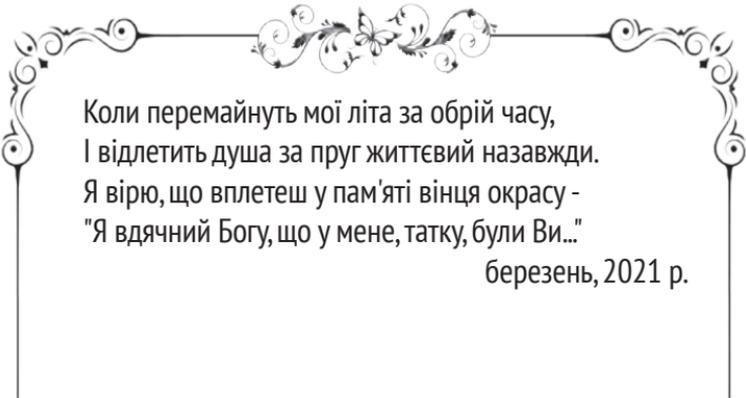
Я дякую Всевишньому за дар дорогоцінний,
Яким мене благословив Ти з щедрої руки!
І не важливо – час грімливий, чи погідний,
Я повен радості, у мене Син, опрч сумні думки!

Я пам'ятаю той примхливий, сльотний березень,
Коли пилинкою ти примаїнув до нас із засвітів.
І таїною Божою подарував батьківства провесінь,
На першу стрічу із тобою я не йшов, - а мчав й летів!

Твій милий усміх, перший зубчик, несміливий крочок,
І перевесла вперше мовлених дзвінких слівцець....
Як шпарко ти чимчикував малим у дитсадочок -
Школяр, музика, танцівник, ще й футболіст-гравець!

Коли малим, таким тендітним, милим хлопчиком,
Серед розспівів мелодійних ангельських хорів,
Ти засинав "на руцях" в тата в храмі Божому,
А я тулив тебе до серця і від щастя млів.

Тепер ти помужнів, ти гойний легінь красний!
Уже студент, спортсмен, голкіпер, України чемпіон!
Я щиро втішений, бо на добро твій дух удатний,
І переконаний, що ти підеш колись на прою зі злом.

Коли перемайнуть мої літа за обрій часу,
І відлетить душа за пруг життєвий назавжди.
Я вірю, що вплетеш у пам'яті вінця окрасу -
"Я вдячний Богу, що у мене, татку, були Ви..."

березень, 2021 р.

СИНУ РОМАНОВІ

Пливають літа так хутко, без упину
Калейдоскопом змін, подій, надій.
Тобі сімнадцять нині, любий сину,
Якраз розмай життя, буяння мрій.

Але буття малює власну долю-карту,
В якій прописано і успіхи, й талант.
І треба випити достоту з чаші гарту,
Бо так судилось, що ти нині емігрант...

Там ніби й добре, й часоплин розмірний
Тече собі спокійно й рівно повсякчас...
Та попри миловидність і комфорт позірний
За рідною землею серце защемить не раз.

А як тебе чекає рідний наш Березів!
Грайлива Лючка, де ти вудив мерески.
Криничка, яблунька, квітник бабусі,
Тобою сходжені знайомі беріжки!

Вертай хоч в помислах до отчого порогу!
Я мрію, що прилинеш, вчувши генну кров.
І скажеш, подолавши неблизьку дорогу,
Мій найдорожчий татку, я – прийшов...

березень, 2023 р.

СИНОВІ РОМАНУ НА 18-РІЧЧЯ

Вже вісімнадцята весна, мій сину
Ступила на життєвий твій поріг,
А час летить так хутко, без упину,
Й до повноліття ти дійшов воріт.

Мій найдорожчий проліску весняний,
Що кождень цвітеш в душі моїй,
Як дар безцінний ти Всевишнім даний,
Осердя моїх мрій, тривоги, туги й надій.

Так хочеться, щоб на твоїй життя стежині,
Було в достатку добрих, світлих днів,
Щоби Господь зіслав твоїй душі-храміні,
Осяйності думок як птаства ранній спів.

Кріпись, мужній, торуй свій шлях-дорогу,
Борись зі злом, минай лукавства путь.
Доцоту бережи шляхетність свого роду,
Бо в цьому є найвища правда-суть.

Далеко у світах від мене, ти моя кровинко,
Нестерпно тяжко від розлук завсяк,
Та гріють душу спомини про тебе, синку,
Й живе надія – ще побачимось відтак.

Летять думки до тебе журавлями...
Курликне біль, скрапне скупа сльоза.
Та попри далі й відстані між нами –
Ти в серці, тут, моя дитино дорога!

березень, 2024 р.

СИНОВІ НА 19 РОКІВ

Торуєш, сину, вже свої шляхи-дороги,
Відкрила доля весь безмежний світ.
Де поруч ходять радощі й тривоги –
Тобі сьогодні – дев'ятнадцять літ!

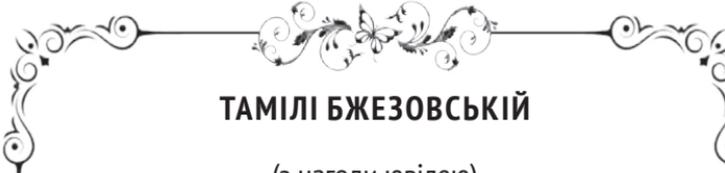
Вже маєш гарт, упевненість, заслуги,
Умієш розрізняти де добро, де зло.
І будь ти завше під крилом фортуни,
Із волі Божої аби тобі повсяк везло!

І де б не був хай в серці квітне Україна,
Шануй родину й наш березівський звичай,
Бо у житті панує істина одна правдива –
Любити й пам'ятати про свій рідний край.

Уже й змужніння підійшло небавом...
Вже не дитина, а дорослий чоловік!
Й турбот вляглося на плечі геть не мало,
Попри такий ще досить юний вік.

Благословляю я тебе, мій любий сину,
Радію повсякчас за твій потужний крок.
Прийми мої вітання у цю світлу днину,
Бо кредо сильних – через терни до зірок!

березень, 2025 р

ТАМІЛІ БЖЕЗОВСЬКІЙ

(з нагоди ювілею)

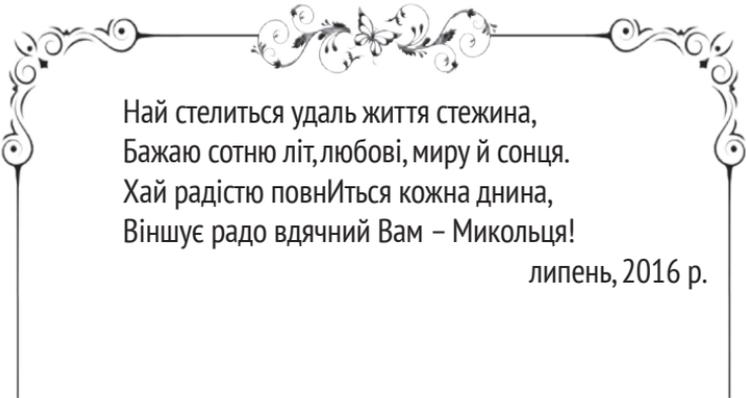
Несе на хвилях час людей і долі,
Почерез вимір кожночасних треб.
Хтось плине притьмом, хтось поволі,
Захмарних, чи ж буденніших потреб.

Не пеленалась у фальшивості позлітки,
Не брало всім всякчас її душі тепла,
Щоденних добросправ ужинкова політки
Наповнила відерця – й радо принесла.

Завжди в роботі, справах й веремії дії,
Тих клопотів громадилось за край!
Бувало всяко – та не тратила надії,
За догму мала – свого серця вкрай!

Із майстровитим хистом педагога
Творила виставки митців не раз.
Не лишень Якимечка, а й Ван Гога
У «залі естетичнім» повсякчас.

Без квітів ти побачиш її зрідка,
Розмаєм ружі серденько цвіте.
Так ніжно названа – Тамілка-квітка,
Навколо квітне все, як вулицею йде!

Най стелиться удаль життя стежина,
Бажаю сотню літ, любові, миру й сонця.
Хай радістю повниться кожна днина,
Віншує радо вдячний Вам – Микольця!

липень, 2016 р.

УЧИТЕЛЬЦІ

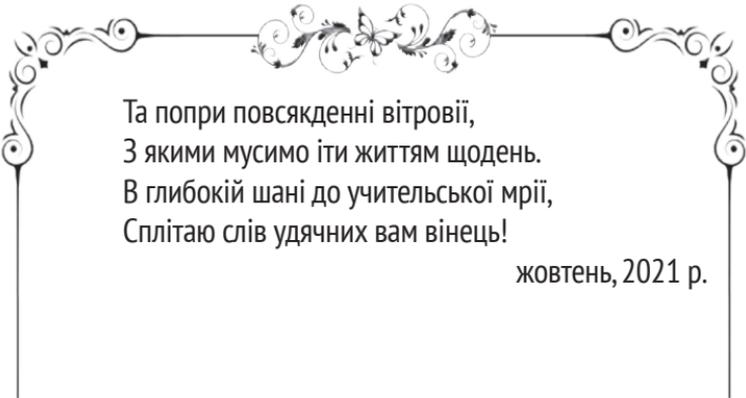
Пливають літа, змивають весни й зими,
Летять удалеч теплі спогади, думки і мрії.
А спомини не меркнуть, як були малими,
Дарма, що свищать віхоли життєвих буревіїв.

Спадала осінь, пахли айстри й чорнобривці,
В просонценім саду достигли груші й сливи...
Та раптом, наче відлиском летючої зірничі
Вхлюпнулась в клас весна між вересневі зливи.

Протуберанцем весняним засяяли довкола
Та ваша миловидна усмішка, очей тепло.
І вже такою сірою нам не здавалась школа,
Хрумтіла хрустко крейда, вальсом йшло перо.

Шляхетність, такт, вимогливість, повага,
І знань добірних брали не малий ужин.
І мріли хлопчаки, аж брала горло згага –
«Ото би нам колись собі таких дружин!..»

Хоча за пеленою звершень у роботі
Масакрувались труднощі, та ще й які!
Щокожен день нова журба й турбота,
Хвороби близьких, та ще й діточки малі.

Та попри повсякденні вітровії,
З якими мусимо іти життям щодень.
В глибокій шані до учительської мрії,
Сплітаю слів удячних вам вінець!

жовтень, 2021 р.

ІГОРЕВІ РИЗУНЯКУ

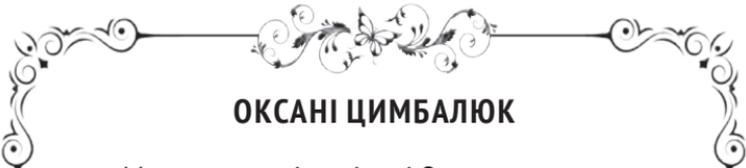
Я не втівав притьмом від власної печалі,
І з пересердя не рубав з плеча мечем,
Та звідав розуміння суті потаємні далі,
Не раз й не два душевним проливавсь плачем.

«Та він поет» – беззубо шамкотіло шумовиння,
«Та краще б заробив собі якийсь там гріш...».
Ой, скільки на шляху було отого бадилиння,
Що бур'янило чистопілля шлях все гірш...

Так й не навчився я «по-правильному» жити»,
Де править сентенційне правило «тобі-мені,
І як безкрилий ангел прагнув я злетіти
Туди, де духу царства чисті й осяйні.

Моя зоря усе ж таки взяла й зійшла...
Натхнення почерпну з коріння свого роду.
«Обличчя Бога» зцілить дух від мулу зла –
І не остання ще «Луна прощального акорду»!

листопад, 2024 р.

ОКСАНІ ЦИМБАЛЮК

Милоголосся ніжне імені Оксана
У буйноцвітті тремних ймен жінок
Звучить, немов божественна Осанна,
Неначе велемайна адорація-вінок.

Ви мила, ніжна і натхненна пані,
Шляхетність, врода, інтелект і такт,
А як же личать пощодень Оксані,
Добірні шати-вбері – то є факт!

ХорИ, диригування, музика, театр...
Й хореографія щоденна для малечі,
Буває часто важко просто не на жарт,
Бо пада стільки всього на тендітні плечі!

Та, знаю, справитесь, Ви жінка сильна,
Кидайте пріч всі сумніви, жалі й журБИ!
Здавен відома правда вічна й непомильна –
Що хоче жінка – прагнуть те ж саме й боги!

січень, 2025 р.

АЛІНЦІ З НАГОДИ ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

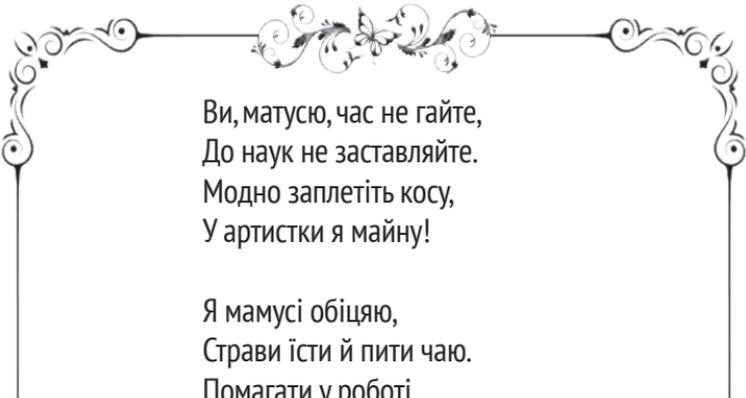
Я у липні народилась,
Літнє сонечко світилось,
Квіти й трави всюдь буяли,
Ну й Алінкою назвали...

Раді всі були й щасливі,
Мама вдячна Божій силі.
Вся родина веселилась –
В нас перлінка народилась!

Щпарко у садок ходила,
Там для себе світ відкрила.
В школу стежка повела –
Друзів там собі знайшла.

Я старанно в ній навчаюсь,
Малюванням теж займаюсь.
Я художниця ще та,
Намалюю світ сповна!

Маю артистичні дані,
Є й сюжети в інстаграмі.
Іскрометно втну Канкан,
В стилі Дорочки Дункан.

Ви, матусю, час не гайте,
До наук не заставляйте.
Модно заплетіть косу,
У артистки я майну!

Я мамусі обіцяю,
Страви їсти й пити чаю.
Помагати у роботі,
Аби менш було турботи.

Так потрішки я расту,
Маю вже в житті мету.
І скажу вам не спроста –
Жити буду літ до ста!

липень, 2025 р.

САМІ...

Самі...
В стрімкій життєвій круговерті,
Підгаслими думками в щасті сперті,
Де править бал прісненька суєта,
В якої в посестрах порожня марнота.

Самі...
Як вирок клацнув в дверях ключ,
Гляди у темінь, а чи вічі ти заплющ,
Тривожним криком лунить самота,
Нагадуючи – ти один, й вона одна.

Самі...
А так би ніжно пригорнуть до серця,
Ту, що життя твого здавна осердя,
Зігнати пріч утому, вислухати радо,
Принести свої болі й рани на пораду.

Самі...
Мовчить «айфон» уперто у затято,
І не важливо – будень, а чи свято,
Лишень годинник цока на стіні –
Самі, самі, самі, самі...

вересень, 2024

ПРО ЧАС

«Мені потрібен час. Я – pass»...
Але чи видасть доля влучний пас?
Гадаємо, що часу буде й про запас,
Життя щодень даємо майстер-клас,
Так ніби йдеться зовсім не про нас,
Допоки почуттів вогонь не згас,
Цінуймо й бережимо допоки є ще час.

вересень, 2024

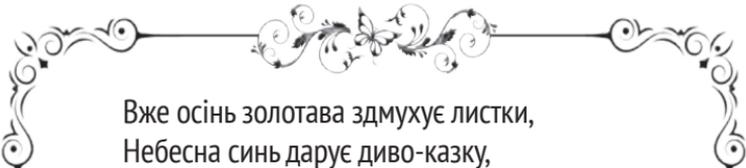

Послухай, а давай майнем у Львів!
Як осені мольфар насипле злотолисту.
У чароМісто, де не треба зайвих слів,
У днину світлу, ясну й чистопромєнисту.

Знайдемо прихисток у затишній кав'ярні,
Шляхетний Лев підніме грєчно капєлюха,
І пощодєнні клопоти здаватимуться марні,
Трамваю перестук нестиметься до вуха.

За столик посаджу тебе як королівну,
І відтоптривши гламурно пальчик –
Пригубиш каву запашну і хмільну,
Піде розмови любої грайливий танчик...

Підемо вуличками давньої столиці,
І з ратуші на овид глянеш ти долів.
І діждемося в небі першої зірниці –
Послухай, а давай майнем у Львів!

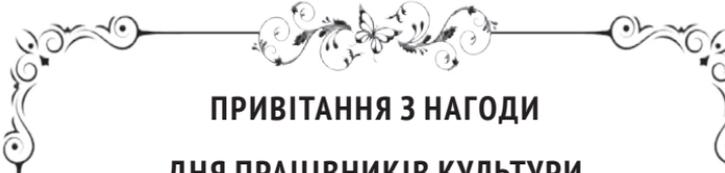
Вже осінь золотава здмухує листки,
Небесна синь дарує диво-казку,
Життя приносить пощодень вістки,
Й ждемо від нього шлях-підказку.

Про те, як день зустріти й провести,
Перегорнути як прочитану сторінку,
Як пережити, часом й «догребти»,
Не впертись тім'ям у безвихідь-стінку.

В життя огниві часом наші тліють крила,
І паморозь думок холодить часто волю,
Та щоб розпуки раптом хвиля не накрила,
Не ом이니, бува, свою щасливу долю.

Й пора найкраща стала на поріг,
Коли збираються добротнії ужинки.
І час даремно не змайнув, не збіг,
Подруги, матері і просто жінки!

листопад, 2024

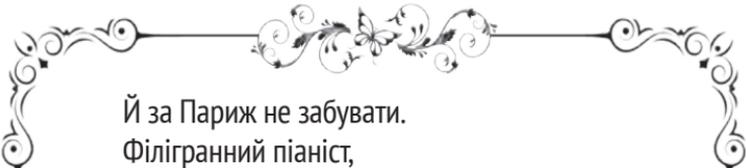
**ПРИВІТАННЯ З НАГОДИ
ДНЯ ПРАЦІВНИКІВ КУЛЬТУРИ**

На Поділлі народилась –
В гуцулку перетворилась.
Маю я добірний альт,
Який много чого варт!
Зачарує милозвук –
Спів Євгенії Ткачук.

Стильна, модна, чарівлива,
Шевро-супер клас машина.
А скажіть, вас не питали –
Ви вже звіти поздавали?
Трудиться, як бджілка зрана
Справна Вінтонюк Світлана.

З скрипков їм, із скрипков сплю,
І від того не скриплю.
Я скрипковий чарівник,
Побратим мій вправний смик.
«Гуцулію» грає всмак –
Це ж Василько Григорчак.

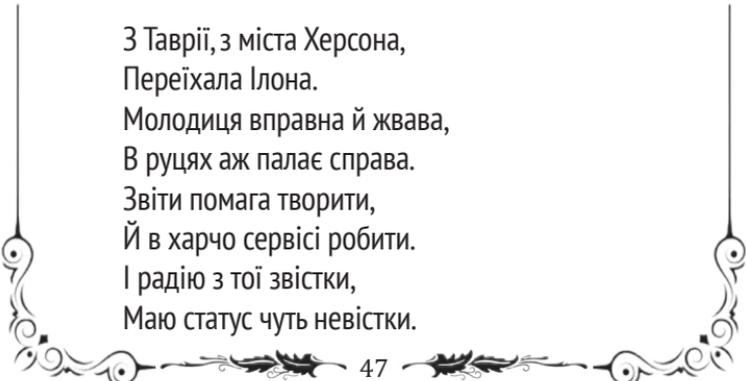
Фонограму, пульт, чи хор
Все поладить ДоМажор,
Хвацько бруником літати,

Й за Париж не забувати.
Філігранний піаніст,
Грає ніби славний Ліст
Спритний в музиці, як Чак
Незамінний Григорчак.

Вправно так собі мету,
Але маю за мету.
Файно щось наготувати,
Всіх вітдак нагодувати.
Справи не підуть ніяк
Без Наталки Федорак.

Від Баньок, аж до Франківська,
Віда Симчич-Турлуківська.
«Злагода», «Кришталь», «Баньини»
З голови не йдуть щоднини.
Прагну я вгодити всім,
Будьте щасні – «сім по сім»!

З Таврії, з міста Херсона,
Переїхала Ілона.
Молодиця вправна й жвава,
В руцях аж палає справа.
Звіти помага творити,
Й в харчо сервісі робити.
І радію з тої звістки,
Маю статус чуть невістки.

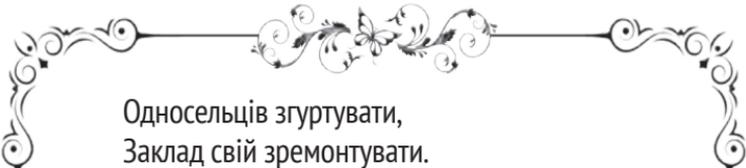
В кузні вправний я коваль,
Маю доблесний «Кришталь».
Баян, бубен, саксафон
Видають найкращий тон.
Музики він творить казку,
Впізнаєте – Василь Васкул.

Буде невесело й пісно,
І у залі геть не тісно,
Як не втне маститий трюк
Гумор-Гуру Захарюк.
Ну ніяк без цих видовищ,
Друже славний – Лазарович.

«Злагоду» веде Надія,
Поки в пістунках Марія.
Колектив народний, знайте,
Марку високо тримайте!

То неправда, що Ілліч,
Втнув таке, що щез «москвіч».
Гарно вміє викладати,
За зарплати воювати.
У музшколі вже споранку,
Керівник Петро Стефанко.

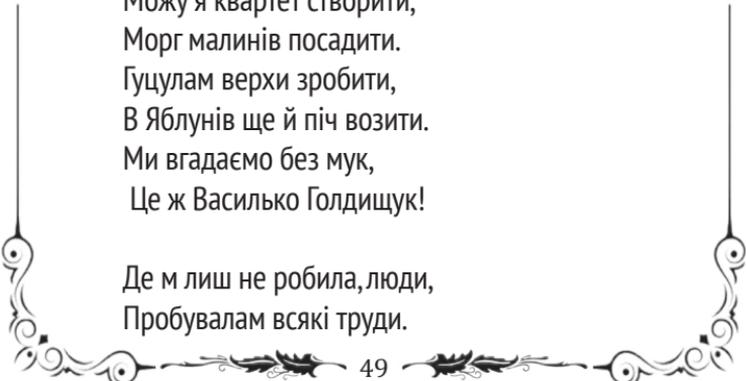
Я «новенька», ще расту,
Але маю вже мету.

Односельців згуртувати,
Заклад свій зремонтувати.
Справи добре йдуть із рук
У директорки Бойчук.

Високого класу й рівня,
Орударка Леся Шкрібляк.
Хором в церкві керувати,
За ансамбль уболівати.
Будуть мелодійні барви
В Вашім колективі «Мальви»!

Не повіримо в новини,
Що жахає він тварини.
Давнє прізвище козацьке,
Може, трішки й чудернацьке.
Робить він немало справ
Пан Морикіт Мирослав.

Можу я квартет створити,
Морг малинів посадити.
Гуцулам верхи зробити,
В Яблунів ще й піч возити.
Ми вгадаємо без мук,
Це ж Василько Голдищук!

Де м лиш не робила, люди,
Пробувалам всякі труди.

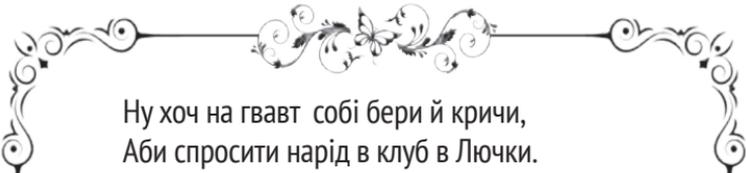
Стою в клубі я на ганку,
Виглядаю «Вишиванку».
Справиться з усім на «двіста»,
Керівник Марія Скільська.

Помічницю добру маю,
Та ж Марієчку Кушманюк.
Культурорганізатор вправна,
В справах майже всіх порадна.

Люди добрі, вже м не годна,
На роботу йти пощодна.
Чи у дощ, в морози злючі
Клуб відкритий в селі Лючі.
Всяким клопотам порадна,
Гречна всім Склепович Анна.

В справах все метка й спосібна,
Кіфор Анна Степанівна.
Клуб відкрити і закрити,
Й плани помага робити.

На Уторопській гірці, ніби Дюк,
Стоїть незмінний клубник Михайлюк.
То треба добрі нерви й жили мати,
Аби у цім селі культуров керувати.
Пані Люба зробить лад,
В нас сімейницький підряд.

Ну хоч на гвавт собі бери й кричи,
Аби спросити нарід в клуб в Лючки.
Та хоч бери й скликай міліцьйонерів,
Якби забракло толочьин-легіонерів.
Почасти має тих складнючих трудів
Завжди привітна й добра Анна Лубів!

Вже традиційно – то далеко й геть не близько,
Нижньоберезівська керманиця Ільницька.
Та як в Березові вона на мить,
Робота в неї повсякчас кипить.

Вже доста довго – не один день й рочок,
Поєднує культуру і садочок.
Путь на роботу геть не близька,
Але ладнає якось культурист Левицька.

Культуру розвивати завше ладен,
Музика і директор Антон Кабин.
Та підставля своє плече завжди старанно,
Дружина, помічниця, музикант Оксана.

Літає всюди, ніби має крила,
Непосидюча Кучерак Людмила.
Чарують краєвидів миловидні взори,
Талановитої у всьому Акришори.

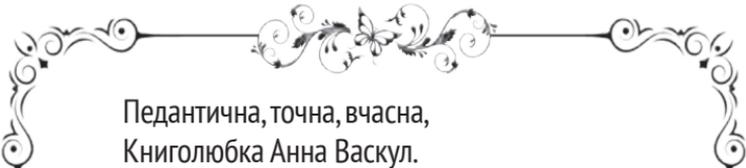

Без поезії – ніяк,
Мовить Ігор Ризуняк.
Милозвучно я співаю,
Файно на гітарі граю.
Майстровитий баяніст,
Він до всього має хист.

Ще лиш зазоріла днина,
Тут як тут Ткачук Ірина
Всім і всюди догоджати,
Бідних й сиріт рятувати.
Невгамовна волонтерка,
Ще віддавна, не з тетерка.
Все наладить й без фортуни,
Навіть «Яворові струни».

У ансамблі є майстриня,
Ольга, роду Берегиня.
Добрих справ по вінця скриня,
Назбиралась не від нині.

Кожен день з села Текучі,
В Яблунів, що дальше Лючі
В книгозбірні тут як тут,
То Марієчка Костюк.
Хочу ще й комп'ютер мати,
Аби звіти вчасно здати.

Педантична, точна, вчасна,
Книголюбка Анна Васкул.
Духом не паду ніколи,
То нічо, що пішла з школи.
Книжки вчасно дати маю,
В вільну хвилю вишиваю.

Є в Баньках веселий пляц,
Ручка дверна клац і клац.
Читачі дорослі й дітки,
Роблять навіть щось з позлітки.
Доклада до всього рук,
Іваночка Москалюк.

Всі затирили – не Паша,
Парасонька Повшенючка наша.
Книжки повні там закладок,
В каталогах глянець порядок.
Вмент привабить солоспів,
В книгозбірню читачів.

Мабуть ще з часів Хрущова, здавна,
В Стопчатівській бібліотеці Анна.
Учнів вміє муштрувати,
Аби в себе захід дати.

Робить все не абияк,
Оксаночка Капуляк,
Все виконує до цоту,
То вартує трохи й поту.
Аби знали гори й доли,
Всіх відомих з Акришори.

Знайте всі – добродії й миряни,
Поетичне прізвище в Мар'яни.
Мушу марку високо тримати,
Шевченківського лавреата.

Надійна, чемна, пунктуальна,
Почасти й завідповідальна.
В порядку в неї вся читальня,
Вгадайте хто? Куртяк Уляна.

А, може, й доста писанин-каракуль,
Спитала раз себе Оленка Васкул.
Але ж ні, як ноги ходять,
Праця все ж таки молодить.

Бібліотечну справу знає зблизька,
Лючанська Любочка Мединська.
Усюди мушу я встигати,
Ще й родині лад давати.

Іде й туди, де хата предковіцька,
Усюдисюща Анна Вітковіцька.
Не треба навіть добрих окулярів,
Йде знаменитий «захист формулярів»!

Презентацію створити,
Звіт зав виграшки зробити,
І читальню прикрашати,
Всюди встигнути бувати,
Ладить радо, геть без мук,
Мирослава Огородничук.

листопад, 2023

NIKA-05

(присвята синовому футбольному клубу)

Я про клубНІКу,
Але не ту, що досягає влітку.
А про команду спритних юнаків,
В майбутньому – потужніших майстрів!

На тренерським містку, немов одеський Дюк
Веде команду громогласний Харандюк.
В футболі він співець, як бог Орфей,
Ще трохи хлопці, ще чуть-чуть – і наш трофей!

Несеться м'яч, немов гарматна куля,
Та ми спокійні – на воротах Роман Суля.
Трима на полі чітко ряд і стан,
Бо ж він – авторитетний капітан!

Прокид, навіс, удар – і нате гол!
А хто забив? Звичайно, Роман Хор.
Знайти момент й забити то не штука,
Для футболіста-юніора Харандюка.

Вчепивсь за м'яч, як океанський краб
Й веде його по полю Максик Басараб.
Я так стараюсь, кріпну і росту,
І будьте певні – я не підведу!

Забити нам в суперника надія геть далека,
Коли у захисті потужний стопер Жека.
Заввиграшки нападника він виставить на глум,
Такий то наш боєць міцний Плискун.

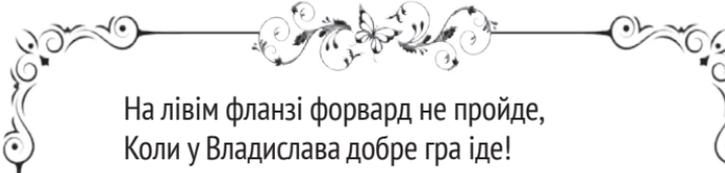
Пильнують оборонці чітко й зорко,
Коли в атаку йде Максим Федорко.
А воротар суперника і м'яч не вгляда,
Як б'є штрафний майстерно форвард Федя.

І не важливо – вдома, а чи в гостях,
Завжди надійний наш Боркович Костя.
У центрі поля він «технар» й мастак.
Скажіте, друзі, це хіба не так?

В суперників по спині дрижаки, а з рота піна,
Коли несеться флангом Назік Зіня.
Напором, швидкістю, «масним» слівцем,
Не дасть команді впасти в бруд лицем.

Спокійний на воротах навіть Сулятицький,
Коли у обороні Йванко Чернописький.
Не зафіксує швидкість навіть поліцей-радар,
Такий у Йвана дужий потужняк удар!

Буває часто всяко – й с'як, і так,
Але пристойно «стопить» Влад Крицак.

На лівім фланзі форвард не пройде,
Коли у Владислава добре гра іде!

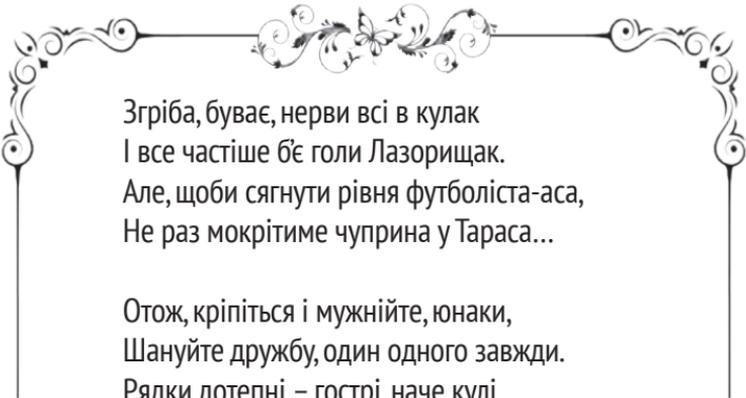
А хто це флангом проривається, впізнайко?
Не має сумніву – це Вітя Наливайко.
І перемога, друзі, всіх нас не мине,
Як Вітя прудкой гостро уперед іде.

Заб'ємо гол, а може й ще по штуці,
Як до атаки підключиться Паша Луців.
Але ще треба дуже добре попотіти,
Аби команді перемогу заслужити.

Упертий, сильний, пружний, наче лук
В команді НІКА Вітя Гаврилюк.
В футболі сила корпусу й плеча
В пригоді буде і не раз, й не два.

Суперник і не дума про спочинок,
Коли в атаку йде Павло Починок.
Відбором, пасом влучних передач
Не раз втішавсь болільник і глядач.

А чи впіймав би м'яч Сашо Шовковський,
Як вийде на ворота Сенчуковський?
І у суперників голів ціла кишенья,
Як добре постарається наш Сєня.

Згіба, буває, нерви всі в кулак
І все частіше б'є голи Лазорищак.
Але, щоби сягнути рівня футболіста-аса,
Не раз мокрітиме чуприна у Тараса...

Отож, кріпіться і мужнійте, юнаки,
Шануйте дружбу, один одного завжди.
Рядки дотепні – гострі, наче кулі
Складав про вас Микола – батько Сулі.

грудень, 2020 р.

ГАЛИЧАНЦІ

Якось недавно древній, мудрий дядько Кий
Побагрявілим шелестом опалої листвиці,
Від круч Дніпра – Дністру в бурхливий водолив,
Шепнув вітання галичанці-миловиці.

Меланхолійний підосінній, тремний вальс
Думок чуттєвих переливи, водоплин надій.
Чому такий стрімкий калейдоскопу час?
Опалим листом стелить килим щемних мрій .

Чаклує жовтень чаром пишним всюдивсюдь,
Мольфар листопад заведе дрімливу мантру.
І паморозь застелить трав брунатну каламуть,
А грудень погасить пізньоосінню тиху ватру.

жовтень, 2021 р.

ОСІННЄ СЕРЦЯ СКЕРЦО

Меланхолійне жовтня ніжне Інтермеццо,
Поміж мрійливих осені п'янкх октав,
Коли небесна синь луна щемливим скерцо
На збагрявілих струнах паркових заграв.

Така сподівана і непримітна зустріч -
Грайливий усміх, погляд, доторк рук...
І як опалий долу лист, змигає опріч
Суєтності полуди дерть й ляга на брук.

О, непізнанна таїно душевного єднання!
Правічна загадко Всевишнього творінь!
Без тебе в марноті зпріснілого тривання,
Життя втрачає суть і кане бавом в тлінь...

І Ви пішли. У філіжанці ледь торкнута кава,
І кучугури несказанних слів лягли довкрузж...
А Бабиного літа день, немовби пишна пава,
Втішавсь краси розшалом й тихо йшов за пруг...

жовтень, 2021 р.

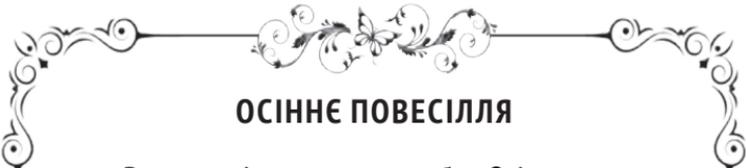
ОСЕНІ ВЕСІЛЛЯ

Весілля гойне – князь розкішний Жовтень,
Везе до шлюбу любку-Осінь на баскім коні.
На злототканих щастя рушниках полотен
Заприсяглись – «не віддамо свої серця Зимі!»

«Заухкав» бубон, смичкувалась скрипка,
Цимбалів звукодріб мережив все довкрузж...
Але прабабця «Пізня Осінь» шепла в вушко –
«Не буде довгим щастя – утікай чимдуж!»

Цей теплий віддих осені чарохмільної
Ось-ось збіжить сльзою відхлипу дощів.
І нареченої убері взори пишнозолотії,
Покриються фатою вже близьких снігів...

жовтень, 2021 р.

ОСІННЄ ПОВЕСІЛЛЯ

Вели з весілля невеселу любку-Осінь...
Одну, бо наречений Жовтень приостав,
Порозгубивши холодами гойну пломінь,
Признався скрушно – «тя кохати перестав!»

Лихвар-Листопад за такую красну крالیю
Сипнув на викуп дощосрібла молодцю.
Щедро встелив листогрошима лісу салю,
Прорікши владно – «прагну любку лиш оцю!»

Скотилалась срібельна сльозинка в Молодої,
Музик відлунь зачала у глухих зворах...
Стелились посагу її золотоканого сувої,
Затяг сумної не відбулий в вирій птах...

листопад, 2021 р.

Сулятицький Микола Іванович

ПОЛІТТЯ

Поезії

“Писаний Камінь”

Косів
2025

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел: 067 342 07 47
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 26.03.25. Формат 60x84/16.
Папір офсетний. Умов. друк. арк. 20,93. Обл.-вид. арк. 14,93.
Тираж 100 прим. Замовне 650.

Творчості

